

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy w Ł., w sprawie o sygn. akt III RC 313/12 z powództwa M. G. przeciwko K. G. o podwyższenie alimentów, podwyższył alimenty płatne od K. G. na rzecz jego małoletniej córki M. G. ustalone ostatnio wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł.XIII Wydział Cywilny z siedzibą w S. w sprawie (...) z kwoty po 600 złotych miesięcznie do kwoty po 1.000 złotych miesięcznie płatne z góry do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, do rąk matki dziecka I. G. poczynając od dnia 10 stycznia 2013 roku, oddalił powództwo w pozostałej części, nie obciążył pozwanego kosztami postępowania, zniósł wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego oraz nadał wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sąd Rejonowy poczynił następujące ustalenia faktyczne:

I. G. i K. G. posiadają ze związku małżeńskiego jedno dziecko małoletnią córkę – powódkę M. G. urodzoną dnia (...). Małżeństwo rodziców małoletniej powódki zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z siedzibą w S. z dnia 19 maja 2008 roku w sprawie (...), utrzymanym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Ł. z dnia 27 listopada 2008 roku w sprawie (...). W wyroku tym ustalony został również obowiązek alimentacyjny pozwanego K. G. wobec jego małoletniej córki M. G. na kwotę po 600 zł miesięcznie. Sąd Okręgowy ustalił nadto, że miejscem zamieszkania małoletniej będzie miejsce zamieszkania matki. Wówczas ojciec interesował się sprawami córki, starał się utrzymywać z nią kontakty osobiste, a z uwagi na występujące utrudnienia, występował o egzekucję, która okazała się jednak bezskuteczna. Sąd w wyroku rozwodowym powierzył wykonywanie władzy rodzicielskiej obojgu rodzicom. W dacie orzekania rozwodu małoletnia powódka miała 11 lat, pozwany pracował zawodowo prowadząc własną działalność gospodarczą-handel narzędziami diamentowymi do prac budowlanych z dochodem 25.000 zł rocznie.

Przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki wówczas również pracowała, jako wychowawczyni przedszkolna z wynagrodzeniem 1.700 złotych. Mieszkała z córką w mieszkaniu stanowiącym odrębną własność powoda stanowiącym dotychczasowe wspólne miejsce zamieszkania wszystkich członków rodziny, uiszczala opłaty za to mieszkanie i media w kwocie 370 złotych. Potrzeby małoletniej powódki jej przedstawicielka ustawowa określiła wówczas na kwotę 2.785 złotych miesięcznie, podnosząc, że w utrzymaniu pomagają jej matka, siostra i brat.

Pozwany wyprowadził się ze wspólnego miejsca zamieszkania i zamieszkiwał w wynajętym domu jednorodzinnym z partnerką i ponosił koszty utrzymania tego domu według stanu liczników, poza małoletnią powódką nie miał nikogo na utrzymaniu.

M. G., która w dacie orzekania o rozwodzie, miała 11 lat, obecnie ma 17 lat, jest uczennicą I klasy liceum ogólnokształcącego.

Koszty utrzymania powódki obejmują zakup ubrań, butów łącznie za kwotę 1.200 zł w skali roku. Wydatki związane z wyżywieniem kształtują się miesięcznie na poziomie 1.000 zł, środki czystości i higieny osobistej to wydatek rzędu 80 zł, stomatolog, rehabilitacja i leczenie 220 złotych miesięcznie, telefon 60 złotych miesięcznie, inne bieżące wydatki takie jak koszykówka, zajęcia sportowe to 100 złotych miesięcznie. Nadto wydatki jednorazowe w skali roku związane z zakupem podręczników i książek to kwota 600 złotych, zakupem zeszytów 480 złotych, zakupem stroju szkolnego i galowego 940 złotych rocznie, opłaty szkolne 70 złotych, korepetycje 150 złotych miesięcznie, udziały w konkursach 160 złotych rocznie. Nadto przedstawicielka ustawowa wydała na bal gimnazjalny kwotę 350 złotych, płaci za Internet 350 złotych. Na wakacje przeznaczona kwotę 1500 złotych rocznie, na dokumenty /zdjęcia itp./ 50 złotych. Łącznie potrzeby powódki jej matka przedstawiła na kwotę około 2.293 do 2.503 złotych miesięcznie, a rocznie do 57.080 złotych. Małoletnia powódka uczy się bardzo dobrze, uprawia czynnie sport, bierze udział w licznych konkursach, turniejach, co wiąże się z wyjazdami i wydatkami. Po doznanym złamaniu poddawana jest rehabilitacji, planowany

jest zakup aparatu ortodontycznego za kwotę około 500 złotych. Małoletnia wyjeżdża na obozy sportowe, wycieczki za dobre wyniki w nauce, matka opłaca wyjazdy, daje córce kieszonkowe.

Matka powódki wraz z córką zostały wyeksmitowane przez pozwanego z dotychczas zajmowanego mieszkania i zamieszkują obecnie razem z babcią macierzystą małoletniej, w domu, do którego udział w wyniku spadkobrania po swoim ojcu nabyła przedstawicielka ustawowa. Dokłada ona do opłat kwotę 635 złotych. Odkłada na fundusz po 100 złotych miesięcznie, ma zgromadzone od czasu rozwodu około 6.000 złotych.

Nadal pracuje, jako wychowawczyni przedszkolna, obecnie otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 2.761 złotych miesięcznie. Korzysta z pożyczek w zakładzie pracy, uzupełniając w ten sposób brakujące kwoty na utrzymanie.

Stara się z tych pieniędzy zaspakajać potrzeby swoje i córki, dokonywać niezbędnych opłat, spłacać koszty postępowań sądowych toczących się między stronami. Pozwany nie utrzymuje kontaktów z córką od 6 lat, nie interesuje się jej potrzebami zdrowotnymi, nie uczestniczy w żadnych jej uroczystościach, zawodach, turniejach. Małoletnia powódka od 2008 roku konsekwentnie odmawia spotkań z ojcem, po dokonanej eksmisji przez pozwanego jej żal wobec ojca wzrósł jeszcze bardziej

Pozwany K. G. nadal prowadzi własną działalność w zakresie handlu (...) narzędziami z siedzibą zarejestrowaną w mieszkaniu w Ł., prowadzi sprzedaż bezpośrednią objeżdżając budowy, jego dochody z tego tytułu w 2012 r. wyniosły 10.110 złotych i dodatkowo 27.505 złotych ze stosunku wynagrodzenia i innych źródeł tj. ankietowania. Pracował wówczas dodatkowo z wynagrodzeniem 2.500 złotych miesięcznie. Stosunek pracy został rozwiązany za porozumieniem stron, w tym też czasie z powodu obowiązków w pracy spadły dochody z prowadzonej przez niego działalności.

Pozostaje nadal w związku z tą samą partnerką, co w czasie rozwodu, z którą ma obecnie jedno dziecko, córkę w wieku 5 lat, uczęszczającą do przedszkola, za które płaci 440 złotych. Mieszka razem z konkubiną i dzieckiem w wynajętym mieszkaniu w W., za które płaci około 1.550 złotych, mimo, iż konkubina jest właścicielką innego mieszkania w W., w którym mieszkają jej rodzice, a on sam jest właścicielem mieszkania w Ł., z którego zostały eksmitowane powódka i jej matka, a które obecnie stoi puste.

Na wyżywienie rodziny pozwany wydaje ok. 1.500 złotych miesięcznie, ponosi opłaty za podatek od nieruchomości w kwocie 27 złotych miesięcznie, czynsz za mieszkanie w Ł. wynosi 210 złotych miesięcznie, prąd i gaz to wydatek 155 złotych, spłaca kredyt w ratach miesięcznych po 418 złotych. Łącznie z alimentami i kosztami komorniczymi jego wydatki na rzecz obecnej rodziny wynoszą 3.503 złote miesięcznie. Posiada zadłużenie za mieszkanie w Ł. w wysokości 1.800 złotych, 800 złotych na koncie firmowym, zobowiązania wobec dostawców na kwotę 12.400 złotych, pożyczek wobec rodziny 5.000 złotych. Partnerka pozwanego nie pracuje, pozostaje na utrzymaniu pozwanego, jest zarejestrowana, jako bezrobotna, ukończyła studia w kierunku zarządzania przedsiębiorstwem.

Pozwany poza mieszkaniem w Ł. jest właścicielem nieruchomości o pow.13,5 ha zabudowaną domem mieszkalnym o powierzchni 130 metrów kwadratowych nabytej w wyniku spadkobrania. Nieruchomość nie jest wykorzystywana rolniczo, ziemia leży odłogiem, pozwany nie ubiega się o dopłaty unijne, nie wykorzystuje lasu tam rosnącego. Korzysta z tej nieruchomości w celach rekreacyjnych.

Pozwany również nie wynajmuje mieszkania w Ł., nie korzysta też z niego w zakresie prowadzonej przez niego działalności.

Latem wyjeżdżał z rodzina nad morze, za co zapłacił 1.500 zł złotych.

Mając na względzie powyższe, Sąd Rejonowy, wskazując na treść przepisów art. 135 § 1 krio oraz art. 138 krio uznał, że powództwo jest częściowo zasadne o w tym zakresie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy podkreślił, że Sąd Okręgowy podczas wyrokowania w maju 2008 roku w sprawie o rozwód między rodzicami powódki, stając na stanowisku, że zakres obowiązku alimentacyjnego na rzecz powódki winien kształtować

się na poziomie kwoty 600 złotych, brał pod uwagę potrzeby wówczas 11- letniego dziecka i obowiązujące wówczas ceny oraz sytuację pozwanego w zakresie osiąganych dochodów, posiadanego majątku i sytuacji rodzinnej.

Wszystkie te okoliczności od daty wyrokowania w sprawie (...)w ocenie Sądu Rejonowego uległy zmianie. Powódka będąca w dacie wyrokowania w sprawie rozwodowej dzieckiem 11- letnim , stała się obecnie nastolatką, uczęszczającą do szkoły ponadgimnazjalnej =, mającą określone zainteresowania, np. sportowe i potrzeby zarówno szkolne jak i ubraniowe, żywieniowe i rozwojowe . Niewątpliwie inne są potrzeby 11 – latka, a inne 17 – latka i wiąże się to niewątpliwie ze wzrostem potrzeb, związanych z realizacją edukacyjną i sportową. Swoje zainteresowania powódka realizuje poprzez uczestnictwo w olimpiadach, konkursach, zajęciach sportowych , za co również ponoszone są zwiększone opłaty.

Biorąc pod uwagę ponoszone przez przedstawicielkę ustawową koszty utrzymania mieszkania, koszty zapewnienia dziecku wyżywienia, ubrania, środków czystości, podręczników, przyborów szkolnych, dodatkowych zajęć i kosztów leczenia, Sąd Rejonowy ustalił łączny koszt alimentacji powódki przez pozwanego na kwotę 900 złotych, biorąc pod uwagę zarówno sytuację matki małoletniej powódki, pozwanego jak i potrzeby powódki. W ocenie Sądu I instancji, kwoty podane przez przedstawicielkę ustawową a wynikające z uszczegółowienia potrzeb małoletniej córki stron nie są adekwatne do potrzeb 17- latki. Sąd Rejonowy uznał, iż kwoty te zostały zawyżone i nie przystają do możliwości zarobkowych rodziców powódki. Zatem uznając, iż kwota ta mogłaby zamknąć się w wysokości 2.000 złotych, połową tej kwoty Sąd Rejonowy obciążył pozwanego, podwyższając tym samym kwotę alimentów.

W rezultacie, zdaniem Sądu, miesięczny koszt utrzymania powódki wzrósł od czasu ostatnio zasądzonych alimentów i kształtuje się na poziomie ok. 2.000 złotych miesięcznie. W ocenie Sądu połowa też kwoty zasądzonej, jako alimenty, mieści się w granicach usprawiedliwionych potrzeb uprawnionej, jak i możliwości majątkowych i zarobkowych pozwanego. Po stronie pozwanego, jak sam przyznał, nastąpiła zmiana stosunków w zakresie jego możliwości majątkowych i rodzinnych. Pozwany ma wprowadzić na utrzymaniu jeszcze jedno dziecko, ale pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym z konkubiną, która również nie ma przeszkód do podjęcia pracy. Ponadto pozwany ma stałą pracę a sytuacja materialna rodziny pozwanego jest na tyle dobra, że mogą sobie pozwolić na wyjazdy na wakacje czy niewynajmowanie pustego lokalu mieszkalnego.

W dniu 4 kwietnia 2014 r. powyższe orzeczenie w punkcie 1 i 5 zaskarżył pełnomocnik pozwanego. Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 138 krio w zw. z art. 135 § 1 krio poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, wyrażające się w szczególności:

- w przyjęciu, że w przedmiotowej sprawie zaszła istotna zmiana stosunków uzasadniająca podwyższenie alimentów, podczas gdy skala wzrostu kosztów utrzymania małoletniej powódki oraz zmiana w zakresie sytuacji rodzinnej pozwanego, który ma obecnie na utrzymaniu również młodszą córkę G. G. nie uzasadniają takiego rozstrzygnięcia,

- w przyjęciu, że nabycie przez pozwanego w drodze dziedziczenia nieruchomości powoduje wzrost jego możliwości zarobkowych, podczas gdy pozwany nie spełnia przewidzianych prawem wymogów do pozyskiwania dopłat bezpośrednich oraz nie ma możliwości swobodnego rozporządzania drewnem z lasu, gdyż wyrąb drzewa podlega surowemu reżimowi określonemu w ustawie z dnia 28 września 1991 r. o lasach;

- w przyjęciu, że własność mieszkania w Ł. daje pozwanemu możliwości zarobkowe, ewentualnie możliwość zamieszkania i obniżenia kosztów utrzymania rodziny pozwanego, podczas gdy lokal ten nie nadaje się do zamieszkania, gdyż po opuszczeniu go przez przedstawicielkę ustawową wymaga generalnego remontu, na co pozwany nie ma środków, a ponadto centrum życia zawodowego i rodzinnego pozwanego od kilku lat koncentruje się w W.;

2. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 233 § 1 kpc poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającą, m.in. na:

- oparciu ustaleń faktycznych w zakresie kosztów utrzymania małoletniej powódki i jej matki jedynie na niezajdujących oparcia w zasadach doświadczenia życiowego zeznaniach I. G. i sporządzonych przez nią zestawieniach kosztów utrzymania,

- ustalenie wysokości dochodów przedstawicielki ustawowej jedynie w oparciu o zaświadczenie o jej zarobkach, podczas gdy z załączonego do pisma z dnia 25 października 2013 r. zeznania podatkowego PIT-37 za 2012 r. wynika, że matka małoletniej uzyskiwała dochody również z innego niż stosunek pracy źródła, jej dochody były znacznie wyższe niż wskazano w zaświadczeniu o zarobkach i wynosiły 4.174,75 zł brutto miesięcznie, a nadto przedstawicielka ustawowa uzyskała zwrot podatku w kwocie 1.750 zł;

- pominięcie faktu, iż również po stronie przedstawicielki ustawowej nastąpiło znaczne przysporzenie majątkowe w postaci nabycia przez nią udziału w zabudowanej domem mieszkalnym nieruchomości, a jej sytuacja majątkowa pozwala na czynienie oszczędności.

Mając na względzie powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmian zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego na rzecz pozwanego według norm przepisanych. (apelacja- k. 295-302).

W dniu 12 kwietnia 2014 r. powyższe orzeczenie przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki zaskarżyła apelacją, zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie przepisów Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego oraz Konstytucji RP oraz naruszenie przepisów postępowania przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej w sposób wewnętrznie niespójny i nieobiektywny przy jednoczesnej dyskryminacji strony powodowej i przedstawianych przez nią dowodów. Mając na względzie przedstawione zarzuty, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i podwyższenie alimentów na rzecz powódki do kwoty po 1.800 zł miesięcznie oraz obciążenie pozwanego kosztami sądowymi za obie instancje, w tym kosztami zastępstwa adwokackiego. (apelacja- k. 318- 326).

W odpowiedzi na apelację z dnia 19 kwietnia 2014 r. przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki wniosła o oddalenie apelacji strony przeciwnej w całości. (odpowiedź na apelację- k. 340- 351).

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 10 października 2014 r. pełnomocnik przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki poparł złożoną apelację i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu za obie instancje oraz wniósł o oddalenie apelacji strony pozwanej. Pełnomocnik pozwanego poparł złożoną apelację i wniósł o oddalenie apelacji strony powodowej. (protokół rozprawy z dnia 10 października 2014 r.- 00:10:34, 00:21:23).

Sąd Okręgowy ustalił dodatkowo, że po odziedziczeniu udziału w nieruchomości, matka przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki oraz jej rodzeństwo nie wyrażali zgody, by powódka wraz z matką zamieszkały w tym domu. Przedstawicielka ustawowa ubiegała się o mieszkanie socjalne w Ł..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje są bezzasadne i podlegają oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje jako własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji, a także przyjętą przez ten Sąd argumentację prawną.

Podstawę żądania ustalenia zmiany zakresu obowiązku alimentacyjnego stanowi przepis art. 138 krio, zgodnie z którym w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Przez zmianę stosunków rozumie się istotne zmniejszenie lub ustanie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego do alimentacji albo istotne zwiększenie się usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, wskutek czego ustalony zakres obowiązku alimentacyjnego wymaga skorygowania przez stosowne zmniejszenie, zwiększenie wysokości lub ustalenie wygaśnięcia świadczeń alimentacyjnych. A zatem wydanie orzeczenia w sprawie o

zmianę wysokości orzeczonych alimentów wymaga porównania obecnej sytuacji uprawnionego i zobowiązanego z sytuacją, w jakiej się znajdowali, gdy uprzednio ustalano wysokość alimentów. Przy czym ustalenie wysokości obowiązku alimentacyjnego zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego (art. 135 § 1 krio).

Ustalenia faktyczne Sądu I instancji poczynione zostały prawidłowo.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uzasadnia podwyższenie alimentów od pozwanego na rzecz małoletniego syna do kwoty po 600 zł miesięcznie.

Dotychczasowe alimenty na rzecz małoletnie powódki zostały zasądzone wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z siedzibą w S. z dnia 19 maja 2008 r. Powódka miała wówczas 11 lat. Od tego czasu upłynęło sześć lat. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie od tego czasu po stronie powodowej zaistniała istotna zmiana, bowiem powszechnie znaną okolicznością jest, iż potrzeby dzieci rosną wraz z wiekiem.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia dokonane przez Sąd I instancji do tego, iż miesięczny koszt utrzymania powódki kształtuje się na poziomie około 2.000 zł miesięcznie. Powódka niedługo osiągnie pełnoletniość, wobec czego w ocenie Sądu Okręgowego nie istnieją okoliczności uzasadniające obciążenie rodziców powódki obowiązkiem alimentacyjnym w różnych częściach. Z uwagi na wiek powódki nie sposób bowiem uznać, by zasadnym było przyjęcie, że jej matka częściowo wypełnia swój obowiązek alimentacyjny poprzez osobiste starania o jej utrzymanie i wychowanie. Wobec tego, Sąd II instancji stoi na stanowisku, że oboje rodzice powinni w równych częściach partycypować w kosztach utrzymania powódki.

W chwili ostatniego orzekania o wysokości alimentów na rzecz powódki, poza alimentami w kwocie 600 zł miesięcznie pozwany świadczył na jej rzecz również poprzez użyczenie małoletniej prawa do zamieszkiwania w lokalu stanowiącym jego odrębną własność, a więc w dodatkowy sposób partycypował w alimentacji córki. Biorąc pod uwagę koszty najmu takiego lokalu, można przyjąć, iż była to kwota nie mniejsza niż po 200 zł miesięcznie. Obecnie powódka nie zamieszkuje już w tym lokalu. Wobec tego podwyższenie alimentów do kwoty po 1.000 zł miesięcznie, stanowi realne ich podwyższenie o kwotę po 200 zł miesięcznie.

Sąd Okręgowy miał na uwadze również sytuację materialną pozwanego, a w szczególności okoliczność, iż jest on zobowiązany również do świadczeń alimentacyjnych wobec drugiego dziecka. Przedstawicielka ustawowa poza małoletnią powódką nie ma zaś nikogo na utrzymaniu.

Pozwany w 2012 r. osiągał dochody na poziomie około 3.100 zł miesięcznie i w ocenie Sądu II instancji na takim poziomie kształtują się jego możliwości zarobkowe. Przedstawicielka ustawowa osiąga dochód w kwocie około 2.800 zł miesięcznie. Wobec powyższego dochody obojga rodziców małoletniej powódki są na zbliżonym poziomie, oboje mają też tytuły prawne do nieruchomości i mogą czerpać z tego profity, przy czym przedstawicielka ustawowa udział uzyskała w drodze dziedziczenia i nie czerpała z tego korzyści, pozostawiając lokal matce do dyspozycji, natomiast pozwany nie wynajmuje mieszkania stanowiącego jego własność. Zakładając, że partnerka pozwanego podjęłaby pracę i uzyskiwała dochód w kwocie po 2.000 zł miesięcznie, a pozwany zarabiałby 3.000 zł miesięcznie oraz uzyskiwałby dochód z tytułu dysponowania posiadaniem majątkiem- na poziomie około 500 zł za wynajem mieszkania w Ł., to po odliczeniu alimentów, dochód na jednego członka rodziny wynosiłby około 1.200- 1.300 zł miesięcznie. Doliczając zasądzone alimenty do dochodu przedstawicielki ustawowej, dochód na jednego członka rodziny będzie wynosił 1.800 zł miesięcznie. Mając jednak na uwadze różnice w wieku obojga dzieci pozwanego, usprawiedliwione potrzeby powódki są wyższe niż jego młodszego dziecka, wobec czego Sąd II instancji taką dysproporcję uznał za usprawiedliwioną.

W ocenie Sądu Okręgowego podnoszone w obu apelacjach zarzuty są niezasadne. Wszystkie ustalenia i dokonane na ich podstawie rozważania Sądu Rejonowego znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności zgodzić się należy z ustaleniami dotyczącymi sytuacji materialnej stron.

Podkreślić również należy, iż podnoszony zarzut dokonania przez Sąd dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego nie może stanowić jedynie polemiki z oceną Sądu. Decyzja o oparciu apelacji o wskazany zarzut musi być poparta wykazaniem, że Sąd dokonał ustaleń faktycznych stojących w wyraźnej sprzeczności z treścią dowodów, na które się powołuje. Gdy skarżący nie wykaże istnienia sprzeczności, usprawiedliwiony jest wniosek, iż zmierza on do narzucenia Sądowi własnej oceny, będącej odzwierciedleniem jego stanowiska procesowego i oczekiwanego wyniku postępowania. Tak też dzieje się w przedmiotowej sprawie. Dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego w pełni odpowiada wymogom stawionym przez prawo procesowe. Wnioski wyciągnięte przez Sąd Rejonowy stanowią logiczną całość i są zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Nie może być zatem mowy o naruszeniu art. 233 kpc. Istotą zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażonej w art. 233 kpc jest bowiem przyznanie Sądowi orzekającemu prawa podważenia wiarygodności pewnych źródeł dowodowych, z jednoczesnym nałożeniem nań obowiązku logicznie poprawnego i życiowo usprawiedliwionego wszechstronnego wyjaśnienia przyczyn, dla których tak czyni. W ocenie Sądu Okręgowego zadośćuczyniono w pełni temu obowiązkowi.

Reasumując, wskazać należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił sytuację obu stron i uznał, że zmiana stosunków, jaka zaistniała w niniejszej sprawie uzasadniała podwyższenie alimentów na rzecz małoletniej powódki do kwoty po 1.000 zł miesięcznie. Sąd Okręgowy podziela pogląd Sądu I instancji, że powyższa kwota jest adekwatna zarówno do potrzeb małoletniej jak i możliwości zarobkowych pozwanego. W pozostałym zakresie koszty utrzymania dziecka powinna ponosić jego matka.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił obie apelacje jako bezzasadne.

Mając na względzie wynik postępowania, o kosztach orzeczono na podstawie art. 100 kpc, znosząc je wzajemnie między stronami.